

Mine bedste forældre

Far og Mor

Ungdomsbilleder
af Far og Mor

Jeg blev født 30-6-15 på Ørn-
bjerg som den yngste af fem
børn. Oluf født 1902
Mary - 1903
Viggo - 1906
Gerda - 1910
Helga - 1915

De første år kørte jeg af gode grunde
ikke huske noget om, men jeg
er sikkert blevet godt forkalet
af alle de store søskende.

Gården var på ca. 102 Ad. land,
der delte sig, som vi kaldte sven,
her lode en på igennem, der gik
ungkvæture og de unge heste
på gæsning hele sommeren.
Vi havde 20-30 malkekøer og en
del sven, 8-10 arbejdsheste (predi-
riksborgere) 2-3 travhopper til
avl, der har løbet mange Ørnbjerg-
heste på travbanen, så der
en del travere på pension, så der
var nok at se til. Vi havde, så
vidt jeg husker, 2 karle en

fodermeister og en ung pige i huset
de store børn måtte jo og så hjælpe
til. Jeg havde en dejlig barndom,
men da jeg var så meget yngre
end Gunda, og vi var meget forskel-
lige, legede vi ikke rigtig sammen,
hvis dyrkede sine datter og de
hønlige systre, mens jeg fandtes
ude blandt heste, hunde og kårer,
køer og sine interesserede mig
ikke så meget, det hønlige heller
ikke, nok til min mors store
sorg, men jeg var så udpræget
michi pars pige, han var også
mest glad for hestene, køer og
gøise overlod han til fodermes-
terer. Far og Oluf var ivrige
jagere, og så der var jeg med,
dog ikke som skytte, men jeg
krævedeROLIGT efter dem, når
de var ude, jeg hørte engang en
austrådt hørt skrig, det var
som at høre et barn, jeg glem-
mer det aldrig, jeg tror nok,

jeg holdt op efter den tur, men
derimod var jeg tit med Far
på andebæk, det foregik ude i
engen, hvor vi sad og ventede
på dunderne og samtidig nød
naturen og byggede på dyrelivet,
dejligt. Om vinteren, deligang
var det virkelig vinter med sne
og frost, var der en lelle med
skjæld og kalkning, det var
bare ikke lige mig, jeg var en
forferdelig frosseplind, men den-
gang var man jo heller ikke
så sprakliste blødt på som nu,
ingen lange tøjser. Til piger,
det kunne man virkelig ikke,
sa det var et stykke med
karr o. s. v. så jeg foretrak de
varme stæde med dyrene, derfor
fik jeg aldrig lært at løbe på
skøjter, men høre i travle kunne
jeg, der var lige nøjet for de
træppe små trauere, det nød
jeg, der blev jo heller ikke ryddet

Gode venner

veje og saller som nu, det var
med håndkraft, hvis der skulle
kastes sne, hver gård skulle stille
med et vist antal smeryddere
efter gårdens størrelse, jeg mener,
vi skulle stille med 40 mand.

Vi havde en travhoppe, der hed Esabella,
det var min hest, som jeg nød mi-
get på og brugte til mine karriere,
senere, da jeg blev større, arvede
jeg Blücker, det var ellers Oluf's hest,
men da han rejste hjemmefra,
fik jeg lov at overtage den, det var
en skimmel halvblods hoppe, god
til konkurreneridning, så det var
noget at leve op til, for det var
Oluf også, så god blev jeg aldrig.
Min skolegang, ja der var startet
en privatskole (davidens lille skole)
der gik Gerda og jeg, vi var vist
ikke mere end 16/18 elever, Oluf
var den eneste der gik i realskole
i Fredrikssund, Mary og Viggo gik i
den lokale skole, da privatskolen

JOHANNES HANSEN

FREDERIKSSUND.

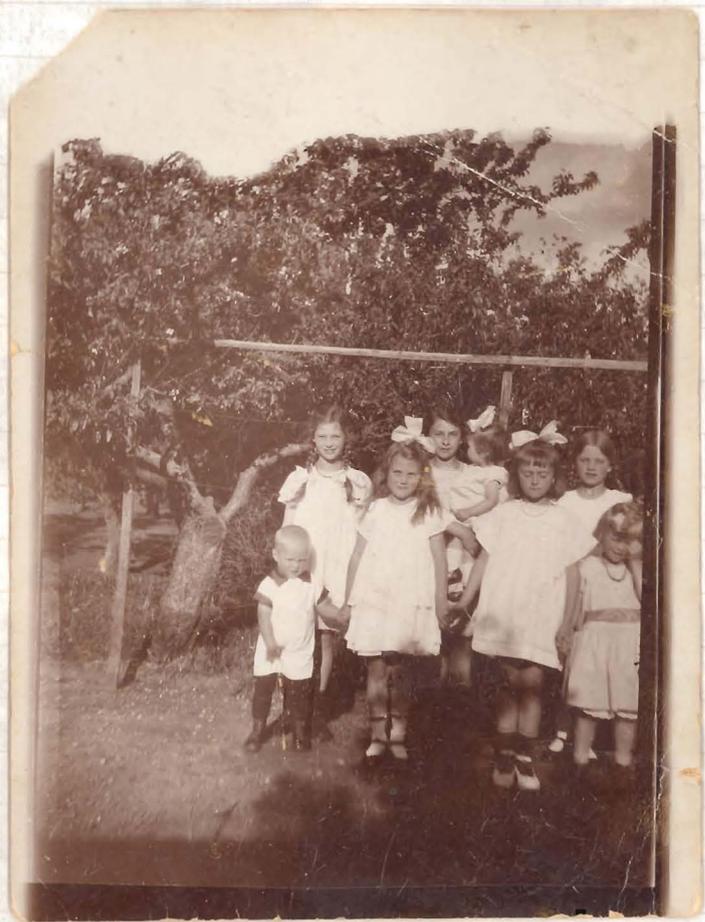
Søster

Elever i privatskolen

ikke var startet på det tidspunkt, vi var som sagt ikke mange elever, og kun en lærer. Tor Skib en rigtig gammel jomfru, syntes vi det gik, senere kom der en lærer fra Sønderjylland, jeg kan huske han var god til lyst, så det blev vi også det med sig, vi skulle have det samme pensum som på realskolen, så vi kunne tage en eksamen, om der var nogen der gjorde det, husker jeg ikke. På vores jord var der sportsplads og travbæne, så der opholdt jeg mig meget om sommeren, jeg kom hurtigt med til at spille kuglebald, det var noget i retning af (det) det nuværende basketball, håndbold kom først senere, så var der fodbold, hvor Oluf og Viggo var med, Tor var også meget interesseret i al idræt, han tilbragte mange timer med at rigge på, selv da han blev gammel og syg, blev han kørt der hen,

Fæller og kusine træf

og blev aubragt i en stol, hvor han
spilte med i det hele. Om vinteren
dykkede vi gymnastik og dans, vi
havde en meget dygtig danselærer,
han havde været balletdanser i sine
unge dage, til et af dansningsbal
kan jeg huske vi mimede og dansede
"Hans og Gretchen" jeg var Hedus, jeg
"var vel 10-12 år dengang. Det var
som sagt meget koldere om vint-
ren den gang, og opvarmningen
var jo også meget anderledes,
kættelovne i skurte, men ikke
i sovteppe, vi fik varme
stue i sengene, så det var dej-
ligt varmt at puste sig, stentue
var mürstue, der lå i kættelovns-
nummerne og i ovnen, hvor de blev
varmede op, så blev de lagt i sen-
gene en halv timen tid, før vi
skulle i seng, men det var lidt,
dynen var plassen om morgenen,
der hvor man lå og trak vejret,
men det tog vi ingen stadi af,

Oluf, Gorda Hilga

Familien Poulsen m.m.

vi kunde jo ikke andet. Noget der
også var dejligt om vinteren var
når vi holdt møtning, så samle-
des familien i stuen, det eneste lys
kom fra kakkilovnen, så fortalte
far historier eller sang for os, han
havde en god sang stemme, det var
meget hyggeligt. Høsten - ja det
var også meget anderledes dengang,
det startede med at mandfolkene
slog kornet med le, og pigerne
kom bagefter og bandt det i
nøg, som blev slæbt sammen og
sat i høve, men mon ikke det
var for min tid, jeg kan da
ikke huske, jeg har overværet
det, senere kom slæmaskinen,
trukket af heste, men der
skulle nogle også bindes, det kan
jeg huske lidt af, så kom sel-
vblenderen, det var et stort frem-
skridt der skulle tre heste for, men
der skulle stadig slæbes sammen
og stilles i høve, så var det også

En jeg ikke bare dejlig

Hildeborg og Helga x kvalpe

en hesterive, det var lige et job for
Isabella og mig, så var jeg fri for
at slæbe kaubækkene, det var jo alt sam-
men mere besværligt end med de
nåværende mejeristokere, men jeg
synes nu, hesten var mere bygge-
lig den gang, vi var jo mange
om det, så der var liv og glade
dage, nu kan so manden klare det
samme areal på få dage. Når så
kornet havde slået på marken nog-
le dage, skulle det køres hjem,
vi kørte med to eller tre vogne,
hvis vi kørte med tre, var der
ene en sælvogn, det vil sige,
når de kom hjem i ladene med
læs, blev hestene spændt fra og sat
for en tom vogn, og kørte i marken
igen efter et nyt læs, så blev den
fyldte vogn læsset af, så den var
klar, til der kom et nyt læs, det
gik stærkt, det var lidt af en
kunst at lægge et ordentligt læs,
det skulle jo helst ikke vælte

Familiestrid Viggo x Helga

Fan 7 Rex

eller skride ind, når det blev krig
hjem, det var gerne en af pigerne,
der ordnede det, jeg tror godt, jeg
kunne klare det i dag, hvis jeg
ellers kunne komme op og ned af
rognene. Så skulle kornet tørres
på et eller andet tidspunkt, der
var til at lye et stort tørsteværk,
der var rindt til gården, det
bestod af et lokomobil (dampmaskine),
der drev et stort tørsteværk, og
derfra gik en transportør op til
kornløftet, så kornbatterne selv
kørte der op; der fulgte to mand
med, som passede maskineriet,
plus man selv skulle stille med
resten af mandstabet, de skulle
have fuld korn, så der var travlt
både ude og inde, med så mange
til spismidd, to mand til at tage
kornet fra, og bare det op på korn-
løftet, en eller to til at løbe op
op på maskinen, hvor der var et,
der tog imod og smittede båndet over,

Bliinka

Fodring af Kalle

og en der lagde det i maskinen, så var der to på halmløft til at tage imod ballerne, og måske en godk sammen, det var trods alt en betydelig, når det var overstået, og de kunne drage videre til næste sted, der gik som regel et par dage. Sådant gik tiden, hvor jeg færdedes både inde og ude, hidsi ude. Når der skulle tages kartofler op, kom der et "sjak" der tog hånd på gården, der var job med håndkraft, kartoflerne blev pløjet op i første omgang, hvor mand-skabet så lå på kuden, og samlede dem op i kasser, derefter blev der harvet, så de sidste kunne komme med, det er også noget nemmere nu, hvor maskinerne gør det meste arbejde. Det varede meget længe, indtil vi fik en makker, far var meget imod det, jeg tror, han var længe for, at hans elskede heste skulle blive overflødige, dem ville han ikke af med,

Konfirmationsholdet med Pastor Becker

Dynstuekøppen 1933

det var først da Viggo kom til, at der kom en traktor på gården, det var jo ham, der blev landmanden, Oluf skilte' efter en anden uddannelse han kom blandt andet en tur til Tyskland et par års tid hvad hans uddannelse bestod af, ved jeg ikke, det var noget med handel og kontor, han udte da som bestyrer af den lokale fødevarerforening, og senere blev han bestyrer af Roskildeegns fødevarerforening, en stor historie, hvor han var til sin død. Far havde også ambitioner ud over landmandslivet, han blev valgt til komitebestyrer for den sjællandske bondelands sparekasse, hvor han i mange år hver dag tog med toget til Frederikssund på arbejde, der foruden var han formand for brugsforeningen også i mange år, plus en masse andre ting han rodede sig ind i, så efter hans død gled på sin gamle

Klar til Landsstævne

af gården min og mine over på
Viggo, det udtalte da også med,
at han overtog den. Da jeg var
færdig med skolen skulde jeg lige-
som mine søstre, have job der
hjemme, det blev sammen med
Mary, hun havde vist nok besvær
med at få sat det hele i system,
jeg var nok temmelig skrid, en
vellystig portaler unge, syntes Mary
i hvert fald, men det gik da nogen-
lunde i fred og fordragelighed, jeg
passede mit skolespil om sommeren
og om vinteren var der gymnastik
og folkedans, og så selvfølgelig min
nåling, jeg kunne jo bare gå ned
og sadle Blinka og stikke af.
En sommer var der et stort lands-
folkedansstævne i København,
der strakte sig over flere dage, der
var mange udlændinge med, det
var sjovt at være ude på egen
hånd, jeg har nok været ca. 15 år
dengang, der var indkvartering

på skoler og andre steder. Jeg er
jo fra et hjem med blaver, den
gang hørte det med til god opdra-
gelse at lære at spille, der kom en
spillelærerinde rejstude fra Frederiks-
lund, hun tog hunden til de for-
skellige hjem og underviste, vi
kom i sving alle fem børn, det
var dog en kort fornøjelse for
drengene, især Viggo gav hurtigt
op, men han fik da vist læst
moderne, Oluf holdt heller ikke
ud ret længe, han gik derimod
til sangundervisning, det gjorde
Mary også, det var de eneste, der
havde arvet fars gode sangstamme,
vi piger holdt da ud med spit-
leriet i nogle år. Jeg springer
lidt i det, efterhånden jeg kommer i
tanke om det forskellige. Jeg husker,
vi havde fået "Mund og klorsyge" i
betragtning, vi fik det to gange
med et par års mellemrum, det
var meget smitsomt, det var

nok lige så slemt, som vor tids
køgalskab, hele gården plus alle folk
på gården kom i karantæne, vi måtte
ikke forlade området, hvis vi skulle
hande ind, måtte vi ringe og bestille
varerne, så måtte de sættes af i
udgangen af karantæneområdet,
så vi kunne hente det der. Den
sidste gang vi blev hjemført, blev
jeg sat i pleje hos min mor og
onkel, de havde en datter "Emma",
der var et par år ældre end jeg,
hun ned også, så der var lidt fælles
interesser, der var ellers ikke mange
piger der ned den gang, nå men
jeg skulle jo passe min skole,
så var jeg da også fri for at over-
vare aflivning af alle dyrne, og
rengøring og desinficering af stal-
dene, mon ikke karantæne varede
ca. en måned. Et af mine gode
minder var vores pinseskovture,
vi kørte med busser og vogne, der var
som regel 10 fulde vogne, alle

skulle jo med, så var der som ind
"madder" til hele selskabet, og hestene
havde deres muleposer med, så
mødtes vi med folk fra andre
gårde, og vi legede og morede os,
det var festligt, det skete i pinsedag,
i pinsedag var det de unges tur,
da var der bal o. s. v. også i skovene,
de har sikkert haft det dejligt.
Efterhånden som jeg voksede til,
skulle jeg jo som alle andre
landboer ind og lære hesthold-
ning, så blev jeg pludselig op-
rørsk, jeg ville i gang med
noget andet, ikke følge den
slagne linje, og stes ikke i huset,
og bagefter gik det o. s. v., det var
slut ikke mig, der var ikke så
mange muligheder den gang,
så jeg valgte, jeg ville være
frisør, så var det om at få over-
talt mor og far, - stor kamp - jeg
skulle i hvert fald ikke træde så
meget ind af rummene,

resultatet blev jeg måtte love, at
tage et år i huset, hvis jeg så stadig
insisterede på, at være værstelig,
måtte jeg gå i gang med en ud-
dannels, jeg klarede året, det første
halve år på et pensionat i Vording-
borg, det sidste halve år på Esrom-
gård, det gik også mig godt, så
godt at jeg gik hen og forlovede
mig med en københavner, der
var landbrugsler på gården,
det var vist heller ikke lige sagen
for dem der hjemme, nå-det holdt
nå da heller ikke mere end et
par år, han var for meget køben-
havner, og jeg for meget fra
landet. Så kom jeg i gang med at
frisere, jeg fik en læreplads på
Østerbro i København, jeg gik på
skole om aftenen, men jeg syntes
ikke, jeg havde tid til at stå fire
år i lære, årene gik jo, så jeg prøvede
at klare det på mindre tid, jeg
fik jo bare ikke noget svendebræv,

men det er da gået meget godt
alligevel, jeg havde da min salon
i 40 år. Fra jeg var 13-14 år blev jeg
bedt om at ride dyrskuehopper, det
var en hist på 3-4 år der blev kød-
lodder, jeg skulle så sælge kød-
sider, det var ikke alle bestemte,
der var samarbejdsvillige, de var
jo ikke vant til at den lamm
m.m., så de var til nervose og
uroelige, der var især en, jeg ikke
var særlig gode venner med, så
snart jeg så den, kunne jeg se
på dens øjne, at det passede den
absolut ikke, men det blev vi nu
no om at bestemme, jeg prøvede
ellers at bestikke den både med
brød og gulerødder, når folk kom
og ville købe kødsider, kunne den
finde på, at sparke ud efter den,
det var jo ikke så heldigt, jeg
red til dyrskuerne i fem år,
både i Hillerød og Frederiksbund